

Sygnatura akt II Ca 2046/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Serafin-Tabor
Sędziowie:	SO Anna Nowak (sprawozdawca) SO Izabela Fountoukidis
Protokolant:	Ewelina Hazior

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2014 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. R.

przeciwko (...)

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie

z dnia 18 lipca 2013 r., sygnatura akt I C 1659/12/S

1. oddała apelację;
2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Powód Ł. R. wniósł o zasądzenie od (...) kwoty 22.145,46 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 listopada 2010 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania. Na uzasadnienie swojego żądania powód podał, iż w dniu 18 lipca 2010 roku w następstwie kolizji drogowej doszło do uszkodzenia jego pojazdu – (...), o nr rej. (...), strona pozwana uznała, że szkoda ma charakter całkowitej i wyliczyła wysokość odszkodowania na kwotę 27650 zł. Strona pozwana z kwoty tej jednakże potrąciła 30 % ze względu na niedopełnienie przez powoda obowiązków wynikających z Ogólnych Warunków Ubezpieczenia i ostatecznie wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 19355 zł.

Strona pozwana (...)

w(...)w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 22145,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 listopada 2010 roku do dnia zapłaty (punkt I), zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4525 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II) oraz nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie kwotę 54 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie na koszt opinii biegłego (punkt III).

Podstawą rozstrzygnięcia był następujący stan faktyczny.

Powód Ł. R. jest właścicielem samochodu marki (...), nr rej. (...), rok produkcji (...). Powód nie jest płatnikiem podatku VAT. Samochód powoda w okresie od 28 lipca 2009 roku do 27 lipca 2010 roku objęty był ubezpieczeniem autocasco w (...)

z siedzibą w S., nr polisy (...). W dniu 18 lipca 2010 roku samochód powoda uległ uszkodzeniu. W dniu 5 sierpnia 2010 roku powód zgłosił stronie pozwanej szkodę celem wszczęcia procedury jej likwidacji i wypłaty odszkodowania. Strona pozwana uznała, iż szkoda miała charakter szkody całkowitej i wyliczył wysokość odszkodowania w kwocie 27.650 zł. Z kwoty należnego odszkodowania strona pozwana potrąciła 30% wysokości ze względu na niedopełnienie przez powoda obowiązków wynikających z Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (§ 43 ust. 1 pkt 3) i nie powiadomieniu Policji o kolizji, w wyniku której nastąpiło uszkodzenie pojazdu. Powodowi zostało wypłacone odszkodowanie w wysokości 19.355 zł. Koszt naprawy uszkodzeń powstałych w dniu 18 lipca 2010 roku w pojeździe powoda, to kwota 41.500,46 zł. Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, że wartość pojazdu powoda –w stanie nieuszkodzonym w dniu 18 lipca 2010 roku wynosiła 79.500 zł brutto. Wartość tego pojazdu w stanie uszkodzonym to kwota 48.100 zł brutto.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy oparł się na opinii biegłego A. N. uznając ją za rzetelną i fachową i wskazał, że strona pozwana bezzasadnie domagała się, aby biegły sporządził kalkulację naprawy w oparciu o samodzielną analizę (...), albowiem analiza należy do wyłącznej kompetencji sądu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że powództwo było uzasadnione w całości. Argumentował, że roszczenie powoda było oparte na treści art. 805 k.c. a istota sporu pomiędzy stronami sprowadzała się do wyceny pojazdu sprzed kolizji tj. z dnia 18 lipca 2010 roku, a także w stanie uszkodzonym oraz możliwości rozliczenia szkody jako szkody całkowitej, przy niespornej wysokości kosztów naprawy pojazdu. Podniósł, że w sprawie istotna była kwestia próby narzucenia przez stronę pozwaną odszkodowania według zasad stosowanych w przypadku stwierdzenia tzw. szkody całkowitej. Stosownie do wiążącej strony umowy, szkodą całkowitą jest szkoda, dla której koszty naprawy wyliczone według cen nowych oryginalnych części producenta pojazdu (bez naliczenia amortyzacji)

i wymiaru koniecznej robocizny wskazanych w systemie A. oraz cen robocizny

w autoryzowanych przez producenta pojazdu zakładach naprawczych, określony przy tym

z uwzględnieniem pozostającego do naliczenia podatku VAT, przekraczają 70 % wartości rynkowej pojazdu w dniu zaistnienia szkody (§ 3 pkt 13 (...)). Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że skoro wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym w dniu 18 lipca 2010 roku wynosiła 79.500 złotych, zaś wartość kosztów naprawy to kwota 41.500,46 złotych, to niewątpliwie, szkoda powoda nie może zostać uznana za całkowitą, bowiem koszt naprawy pojazdu powoda stanowi 52 % wartości jego pojazdu. Wywodził, że strona pozwana nie podniosła w niniejszym procesie potrzeby zastosowania § 43 oraz 45 (...), a była wzywana do złożenia dalszych twierdzeń i wniosków dowodowych. Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do zastosowania przy szacowaniu należnego powodowi odszkodowania zapisów umownych z § 43 oraz 45 (...). W sytuacji, gdyby strona pozwana kwestionowała wysokość szkody, twierdząc, iż niedopełnienie przez powoda obowiązku zawiadomienia Policji miało wpływ na ustalenie przyczyn wypadku, rozmiaru szkody i wysokości odszkodowania, to na niej spoczywałby ciężar dowodu w/w okoliczności zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c. Podniósł, że w toku postępowania strona pozwana w żaden sposób nie wykazała w jakim stopniu niedopełnienie przez powoda w/w obowiązku miało wpływ na ustalenie wysokości szkody.

O odsetkach orzekł na podstawie art. 481 k.c. zasądając je od dnia 2 listopada 2010 roku, zaś o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację wniosła strona pozwana zaskarżając wyrok w części, a konkretnie w zakresie zasądzenia od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty przewyższającej 8295 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi o dnia 2 listopada 2010 roku i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, art. 65 § 2 k.c. w związku z zapisem § 19 (...) autocasco poprzez błędną ich wykładnię polegającą na przyjęciu, że koszty naprawy przedmiotowego pojazdu winny zostać ustalone w oderwaniu do postanowień(...).

Podnosząc powyższy zarzut domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w części przekraczającej zasądzenie kwoty 8295 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 listopada 2010 roku oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja podlegała oddaleniu.

Ustalenia faktycznie poczynione przez Sąd Rejonowy nie były kwestionowane w apelacji przez stronę pozwaną. Wobec tego Sąd Okręgowy ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że je podziela w całości i przyjmuje za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Apelacja strony pozwanej zmierza do wykazania, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo przy ustaleniu wysokości kosztów naprawy samochodu pominął zapisy § 19 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) należących do klientów indywidualnych oraz małych i średnich przedsiębiorców. Zarzut ten nie może zostać uznany za zasady, bowiem Sąd Rejonowy w ogóle nie prowadził postępowania dowodowego na okoliczność ustalenia kosztów naprawy a wyliczenie tych kosztów przez biegłego, wbrew treści tezy dowodowej, nie może, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, rzutować na dalszy przebieg procesu. Podkreślić należy, że kalkulacja kosztów naprawy pojazdu sporządzona przez stronę pozwaną została zaakceptowana przez powoda, a spornym między stronami pozostawała jedynie wartość pojazdu powoda w stanie przed uszkodzeniem i po uszkodzeniu, co miało znaczenie dla ustalenia czy szkoda poniesiona przez powoda w związku ze zdarzeniem z dnia 18 lipca 2010 roku miała charakter szkody całkowitej czy częściowej. W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalone zostało, że szkoda ta ma charakter szkody częściowej. Nie mniej powyższe ustalenie nie mogło automatycznie wpłynąć na zainicjowanie postępowania dowodowego celem ustalenia kosztów naprawy pojazdu. Zauważyć należy, że strona pozwana wniosła zarzuty do opinii biegłego, w których zakwestionowała ustaloną wysokość kosztów naprawy pojazdu (k. 250). Jednakże zakres zlecenia biegłego nie obejmował powyższej okoliczności a sporządzenie opinii również w części dotyczącej tej kwestii wynikało z własnej inicjatywy biegłego. Strona pozwana jedynie w zarzutach do opinii biegłego kwestionowała wysokość kosztów naprawy pojazdu, w dalszej części procesu nie zgłosiła już żadnych twierdzeń ani dowodów mimo, że Sąd Rejonowy wezwał pełnomocników obu stron do złożenia pism przygotowawczych (k. 275). W tym stanie rzeczy uznać należy, że koszt naprawy pojazdu powoda nie był sporny pomiędzy stronami, gdyż powód formułując żądanie pozwu zgodził się z wysokością szkody ustaloną przez stronę pozwaną na kwotę 41500,46 zł, a strona pozwana wdając się w spór, ani na dalszym etapie postępowania nie kwestionowała własnej kalkulacji naprawy sporządzonej w toku postępowania likwidacyjnego. Skoro tak, to nie było podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego na tę okoliczność, a tym samym brak aktywności powoda w tym zakresie nie mógł skutkować negatywnymi dlań konsekwencjami wynikającymi z art. 6 k.c. Reasumując wskazać należy, że apelacja strony pozwanej nie mogła skutkować postulowanym rezultatem ponieważ zarzut naruszenia prawa materialnego w niej sformułowany nie przystawał do zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze przedmiotowe rozważania Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. – punkt 1 sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł Sąd Okręgowy na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., zasądzając od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 490) – punkt 2 sentencji.

Ref. SSR Maciej Rejzerewicz